

Nacukava Szószuke: Rintaró (szövegrészlet)

A szoba közepén ott állt a fehér köpenyes tudós, jobb kezében olló, baljában könyv, és hadonászott, mint egy karmester. Minden mozdulatával egy újabb nyisszantás a könyvbe, és repkedtek a fehér papírdarabok szerteszét. Rintaró nem tudott hozzászólni az olvasás optimalizálásának kérdéséhez. De azt határozottan érezte, hogy az absztraktok és a gyorsolvasás megfosztják a könyveket az erejüktől. Egy kivágott papírfecni az egy papírfecni, és kész. Az ember már csak olyan, hogy ha túlságosan siet valahova, a nagy kapkodásban elkerülik a figyelmét a részletek. Ha vonatra szállunk, meglehetősen messzire juthatunk, de tévedés lenne azt hinni, hogy egyúttal a látókörünk is tágul. Az út menti virágok vagy a kismadarak a fák ágain is csak azt a szerencsétlen flótást boldogítják, aki a saját lábán jár közöttük. Rintaró gondolkodott néhány pillanatig, aztán lassan megindult a tudós felé. Sietség és kapkodás nélkül, a saját tempójában gondolta végig, nem hamarkodta el a döntést, és a saját lábán ment, míg meg nem állapodott a tudós előtt. Jobbjával az asztalon bömbölő rádiós magnó felé nyúlt, amiből üvöltött a kilencedik szimfónia. A tudós pufók mancsával azonnal galléron ragadta.

– Ugye nem akarod leállítani az én kedves zenémet?

– Dehogyan állítom.

Most a tudóson volt a sor, hogy meglepődjön a békés hangnemen. A pillanatnyi zavarát használta ki Rintaró, hogy megnyomja a gyorstekerés-gombot. A kilencedik szimfónia nyikorgó zörejjel keveredve, háromszoros sebességgel robogott tovább. Türelmetlenül kapkodó és fültépően zaklatott Örömóda harsant fel.

– Hagyd abba, így nincs értelme!

– Szerintem sincs. Rintaró halkan válaszolt, de a hangzavar ellenére sem vette le az ujját a gombról.

– Nekem is ez a véleményem. De ha felgyorsítjuk, többet tudja hallgatni a kedvenc kilencedik szimfóniáját. A tudósnak már a nyelvén volt a válasz, de aztán vastag szemöldökét ráncolva inkább megtartotta magának. Rintaró folytatta:

– Ha többszörös sebességgel hallgatjuk a zenét, oda az egész. A kilencediknek is megvan a maga tempója. Már ha az ember tényleg ki akarja élvezni. Levette az ujját a gombról. A kórus visszatért a pompás eredeti mivoltához.

– Minden darabot a maga tempójában kell hallgatni, nem igaz? Felgyorsítva borzasztó.

A korábbinál egy oktávval feljebb zengte a kar, hogy „Freude! Freude!”, csak úgy áradt a boldogság. Óriási hangerővel, elragadtatott vibrálással töltötte be a dallam a teret. Ebben a hangorkánban a tudós csendesen így szólt:

– A könyvekre is... ugyanez áll?

– Absztraktokat gyorsolvasni olyan, mint csak a finálét hallgatni meg felgyorsítva.

– Csak a finálét felgyorsítva...

– Persze annak is meg lehet a maga bája, de az már nem Beethoven szimfóniája. Ezt maga pontosan tudja, ha tényleg szereti a kilencediket. Mint ahogy én is tudom, mivel szeretem a könyveket.

A tudós most csak markolta az ollót, amivel annyit hadonászott, és nem vagdalt semmit. Egy jó darabig hallgatott, aztán vaskos szemöldöke alól Rintarót fürkészte.

– Igen ám, de annak a könyvnek vége, amit nem olvas senki.

– Igen, ez sajnos igaz.

– És szerinted ez rendben van?

– Nem, nincs rendben. De legalább annyira kár az egy mondatba kényszerített Fuss, Moirosz!-ért. Ahogy a zene sem csupán hangjegyekből áll, a könyvek sem csak szavakból.

– Csakhogy – felelte a tudós fojtott hangon, még mindig az ollót szorongatva. – Az emberek már elfelejtették, hogyan kell szép lassan könyvet olvasni. Nem gondolod, hogy a mai társadalom igényli a gyorsolvasást és az absztraktokat?